

PARLEM DE CUINA

Dolços tradicionals: Coca de patata

Després de les darreres setmanes parlant de llibres i cinema, avui entrarem a la cuina i ens posarem el davantal que ja fa temps que no cuinam res dolç. Per a aquesta ocasió prepararem coques de patata, uns dolços ben tradicionals de les nostres illes.

La primera proposta l'he recuperada d'una recepta que feia temps que tenia oblidada en un racó i que arribà a les meves mans fa uns anys la vaig fer dues vegades i després no les havia tornades a cuinar (pobretes). Aquests dies les hem fetes amb els alumnes de l'institut.

Ingredients:

12 ous, 2,9 quilograms de farina de força, 600 grams de sucre, 460 grams de saïm o mantega, 500 grams de patata bullida, 5 dl d'aigua tèbia (37°C), 120 grams de llevat de pa, la pell d'una llimona rallada i un poc d'anís.

Elaboració:

Dins l'aigua hem dissoldre el llevat i afegir-hi el saïm, la patata feta puré, els ous, el sucre, la pell de llimona rallada i ho mesclam tot molt bé.

Seguidament hi afegim la farina poc a poc fins a aconseguir una massa fluixeta, però que no s'aferra a les mans.

Deixam tovar en bloc fins que dupliqui el seu volum (2 hores a temperatura ambient).

Empastar de nou i fer les coques de la mida desitjada.

Deixar tovar per segona vegada (1 hora més), i ho podem enfornar a 180°C, uns 30 minuts (sempre en funció de la mida de la coca).

Un cop tretes del forn, en calent, les podem pintar amb un poc d'almívar fet amb anís o be esperar que es refredin i empolsar-les amb sucre en pols.

Lluís Ripoll, en el seu llibre de dolços Mallorquins (1978) també ens dona una recepta de coca de patata.

(pàg 25). "Se torren mitja lliura (200 grams) de patates, se pelen, se piquen amb un poc de canyella, sucre i clovella de llimona raiada. S'hi afegeixen tres vermeis d'ou i es blancs

ben debatuts.

Després de remenar-ho tot, se té preparat un perol, untat amb saïm, o motlo, se l'hi tira dedins i se du en es forn".

De coques de patata també hem trobam al receptari de Madó Coloma (1961). (Pàg 135) "Tres ensaimada crudas, 9 onzas de azúcar (297 grams), media libra de manteca (200 grams), una libra de patatas cocidas (400 grams) y bien chafadas, 6 huevos, un vaso de agua o de leche y un kilo de harina de fuerza, se mezcla y se mete en el molde; se lleva al horno y tiene que tomar volumen.

I anat un poc més enrere en el temps trobam receptes de coca de patata també en el receptari de Pere

d'Alacantara Penya (1823-

1906). (Pàgina 109). "Pren

4 uncas (120 g) de sucre, 4

uncas de patates, 4 uncas de

saïm, 6 ous i 2 vermells, 3 ensaimades crues, 1 xícara d'oli i

la farina que se beurrà la pasta, que ha d'esser fluixa i clara."

(Pàgina 109) "Per una ensaimada de quatre dècimes, dos

vermells d'ou, dues uncas (66 g) de saïm, mitja lliura (200

g) de patates bullides i ben picades fins que facin corda, tres

uncas (99 g) de sucre i un poc d'aigua. Farina, la que se

beurrà, tenint en compta que la pasta ha d'esser blana".

Bona setmana i bon profit. Podeu consultar la taula de conversió de mesures a la web www.cuinant.com. Podeu enviar els postres comentaris o propostes a parlemdecuina@hotmail.com.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Sant Corrupte, *ora pro nobis!*

Dissabte passat dematí, estàvem davant les arcades del mercat, la meva dona i jo, xerrant amb unes amigues. Estàvem parlant sobre la darrera notícia del tema de corrupcions o de presumptes corrupcions, com ha estat la bomba que va llançar Miquel Nadal, amb les seves declaracions voluntàries davant del jutge del cas Maquillatge, on afirmà que havia rebut tres-cents mil euros de Maria Antònia Munar en nom d'UM, per comprar el 50 per cent d'una empresa, Video-U, que posteriorment fou adjudicatària d'una llicència de TV (Televisió de Mallorca) a les Illes Balears. Implicà, en una presumpta trama de corrupció per finançar UM, fins a l'apuntador. I la presumpta conseqüència: Dimissió immediata de "la princesa" com a Diputada del Parlament i per tant deixant el seu càrrec de Presidenta. A més, en el comunicat s'afirma que deixa la vida política. No entraré a fer valoracions, ja hi haurà altres plomes que les facin. La meva dona proposà: Jo crec que s'hauria d'instituir "el dia de Sant Corrupte". Com podeu pensar i creure, i creure i pensar (una frase molt emprada a les rondalles), vàrem fer un esclafit de rialles, malgrat el tema sigui prou seriós; però si no li lleven ferro, t'entrarien ganas d'anar repartint bescollades arreu.

Idò com vaig trobar la idea molt suggerent, i malgrat tenir quasi enllestit l'article sobre els mons visibles i invisibles, que possiblement, sinó hi ha res de nou, el reservaré per la propera setmana, he decidit desenvolupar la idea.

No és un article de ciència ficció, vist lo vist, tot pot passar. Com tenim dies commemoratius per quasi tot, també podríem tenir el "Dia de Sant Corrupte", la data la podrien fixar els germans de la confraria.

Com podria esser la celebració? Doncs primer crearem la imatge de Sant Corrupte: Vestit amb un vestit a ratlles negres i blanques, com els dels antics presos, amb un bonet i una bolla penjada al peu. De les butxaques de la vestimenta, li sortiríen molts bitllets de cinc-cents euros i la

base de la imatge n'estaria prou farcida (fotocòpies és clar, no fos cosa que algun confrare aprofitàs per ficar mà).

Els polítics més corruptes de l'any, per mèrits propis passejarien la imatge de Sant Corrupte (*ora pro nobis*) en processó tot vestint l'uniforme, calcat a la vestimenta del seu sant. Enguany podrien portar el pas dos ex molt honorables, un ex il·lustríssim i una ex il·lustríssima, per exemple.

La processó sortiria dels jutjats de Via Alemanya fins arribar a la plaça dels patins enfilant el final de Sant Miquel, per després agafar el carrer 31 de desembre i enfilat la carretera de Sóller cap a l'hotel "La Garjola" on hi hauria la capella dedicada al Sant.

Abans de sortir la processó, just devora dels jutjats, hi hauria paradetes on es vendrien imatges beneïdes de Sant Corrupte (pregau per nosaltres!), sobres beneïts per omplir-los de comissions fraudulentas, capsetes de colacao plenes d'euros de xocolata i vises amb la imatge del sant i a qui les comprassin tindrien indulgències, no molt plenàries, que els perdonarien en part el pecat mortal d'haver posat mà dins la caixa dels doblers públics; i es faria un sorteig on es rifaria un viatge per anar a esquiar a Andorra, entre tots els compradors.

Com és clar, Sant Corrupte tindria el seu himne, que els penitents de la confraria anirien cantant des de la sortida del jutjat. A mi que m'agraden molt les gloses i els poemes, m'he atrevit a proposar-ne una lletra (després, si la m'aproven, ja ho faré saber a l'SGAE):

Sant Corrupte exemplar /De tan gran santedat
Ajudeu-nos a robar /A les arques de ciutat
Finançarem el partit /Endolcirem la poltrona
Ho deixarem tan polit /Com si fos un cul de mona
Deixarem les arques buides /I mentre, haurem cobrat
I deutes haurem deixat /Havent fet les nostres cuites
Imprecacions:

Sant Corrupte beneïu /A qui mareja la perdiu!
Sant Corrupte amagau-nos /Dels fiscals anticorrupció!
Sant Corrupte a la presó /Nos resarem amb fervor!

Respecte a la música, li podríem adaptar una de les tantes marxes de Setmana Santa, amb molts instruments de vent i molta percussió: Tambors i timbals.

A tot això, Sant Corrupte tenia una llarga família: Santa Avarícia, l'estimada esposa, li deixà sis fills i filles reconeguts: Santa prevaricació (*ora pro nobis*); Santa presó preventiva (que a mi no em toqui); Santa llibertat amb càrrecs (al manco faig un respir); Sant Malbaratament de Cabdals Públics (he begut oli); Sant Tràfic d'influències i Santa Falsificació de Documents Mercantils. Santa Honestedat, filla bastarda i no reconeguda, verge i màrtir.

Encapçalarien la processó jutges i fiscals anticorrupció, portant els codis civils i penals en vigor i en cada misteri de corrupció dedicat a cada membre de la família del sant, llegirien l'article adient i les possibles penes de presó: La gent ompliria els balcons de domassos que tindrien estampats escenes corresponents de la historiografia del Sant on ell havia fet acte de presència (no pos tots els casos, perquè hauria de fer un article paral·lel). Al pas de la comitiva, els ciutadans els dirien de quasi de tot, menys "guapos i toreros". Quan arribassin a l'hotel "La garjola" deixarien el sant dins la capella de "La Gran Corrupció" (*ora pro nobis*) i anirien, sigil·losa i silenciosament a les seves respectives cel·les a fer actes de constricció. Podríem exportar el Sant, perquè es fessin celebracions semblants a tot l'estat espanyol i incluiu el podríem globalitzar.

I fins l'any que ve, si Déu ho vol.

Josep Bonnín